

Samuel Eino Kostov

Pikkukarhun seikkailu

Olipa kerran pieni karhu nimeltään... Öööö... Hänellä ei ollut nimeä vielä. Kutsumme häntä *Karhuksi*. Karhulla oli pienet jalat, kädet ja korvat, mutta hänen pää oli melkein yhtä iso, kuin hänen vartalonsa. Hän asui pienellä planeetalla ystävänsä kanssa. Hänen ystävä oli pieni sininen lintu, nimeltään Tip. Tip oli myöskin hyvin erityinen. Hän näytti vähän vaaleansiniseltä kimalaiselta, koska hän oli hyvin pörröinen ja hänen sulkansa olivat vaaleansiniset.

He vaelsivat yhdessä ympäri planeettaa laulellen lauluja. Yksi laulusta meni näin; ”Vaellamme ympäri maailmaa, pienillä tassuillamme (Tip sanoi tässä kohdassa siivilläni, koska hänellä ei ollut tassuja), tap tap tap.” Tämä oli yksi heidän lempilauluistaan. Yhtenä päivänä vaeltaessaan planeetalla, he löysivät raketin. Raketin ympärille oli kasvanut puita, pensaita sekä ruohoa. Näytti siltä ettei raketia oltu käytetty moneen vuoteen. Raketin suulla oli metalliset tikapuut. Ne olivat muuttuneet vihreiksi kasvillisuudesta. Karhu kosketti tikapuita hellästi. Silloin raketti valaistui. Tip ja Karhu pelästyivät ja Karhu hyppäsi taaksepäin pelosta. Karhu nousi varovaisesti ja katsoi raketia. Kaikki raketin valot olivat päällä! He tuijottivat raketia hetken ja sitten he päättivät kiivetä tikapuita pitkin ylös raketin sisälle. Raketin sisällä oli iso pöytä, tietokoneita, näyttöjä, näppäimistöjä, nappeja ja vipuja.

Yhtäkkiä yksi näyttöistä meni päälle! Siihen ilmestyi viesti. Siinä luki; ”Tervetuloa. Olkaa hyvät ja istukaa tuoleille! Lähtö on kahden minuutin päästä.”

”Mitä!?” Karhu kysyi Tipiltä; ”Minne tämä raketti aikoo mennä?” Tip nosti olkapäitä ja heilutti päätänsä. He olivat asuneet samalla, pienellä planeetalla kolme vuotta, ilman ketään muuta seuranaan. Tämä raketti voisi viedä heidät planeetalle, jossa he mahdollisesti tapaisivat uusia tovereita. He päättivät jättää planeettansa ja löytää uuden. He menivät takaisin raketin sisään ja kiristivät turvavyönsä. Raketin lähtölaskenta alkoi, ”10, 9, 8... 4, 3, 2, 1, LÄHTÖ!”

Raketti alkoi täristä. Raketti alkoi kiihtyä nopeasti. Noin minuutin sisällä he olivat avaruudessa. Tip otti hänen turvavyön pois ja alkoi heti

leijua. ”OOooooOOOoooooo!” hän huusi. He olivat avaruudessa. Karhu tuijotti tähtiä ikkunan läpi. Hän näki monenvärisiä planeettoja, supernovia ja kaikenlaisia muita asioita. He lensivät noin kolme tuntia. Sitten ilmestyi toinen viesti. ”Saavumme perille kahden minuutin päästä” siinä luki. Tip kysyi Karhulta, ”Minkähänlainen tämä planeetta on?” ”En oikeastaan tiedä. Saamme tietää sen kohta” hän vastasi.

Raketti alkoi täristä. He olivat uuden planeetan ilmakehässä! Moottori järisi kovasti. ”ApuaaAAAaaaa!!!” molemmat huusivat. Raketti alkoi hiljentyä. Jättimäinen laskuvarjo lennähti ulos raketin kärjestä ja laskuvarjo avautui sekunnissa. Nyt Tip ja Karhu olivat leijumassa hitaasti kohti maanpintaan. He näkivät pinkkejä puita, keltaisia puskia, oranssia ruohoa ja erilaisia värikkäitä kasveja. Sitten Tip huusi, ”Katso!” He olivat noin sata metriä maanpinnasta. Ison pellon keskellä oli kolme pientä pinkkiä pistettä. Kun he lähestyivät he näkivät, että pisteet olivat pinkkejä karhuja, jotka näyttivät ihan Karhuilta!

Raketti laskeutui ja tikapuut pidentyivät. Karhu hyppäsi alas ja juoksi suoraan toisten karhujen luokse. ”Jermuska!” sanoi yksi karhuista. ”Äiti? Iskä?!”, vastasi Karhu, kenen nimi näköjään oli ollut Jermuska. Jermuska esitteli Tipin toisille. Nyt Jermuska oli jälleen kohdannut oman perheensä kanssa. Hän sai kuulla, että hänen perheen oli pitänyt muuttaa pois planeetalta, mutta Jermuska oli eksynyt matkalla raketille. Nyt he kaikki oli jälleen yhdessä ja he elivät onnellisena elämänsä loppuun asti.